

"Ištite i dat će vam se, tražite i naći ćete, kucajte i otvorit će vam se" (Lk 11,9). Isus nas ovim riječima poziva da se s povjerenjem obratimo Ocu u svim svojim potrebama.

Slušamo ih slaveći Jubilej posvećenog života koji vas je doveo ovamo u velikom broju, iz mnogih dijelova svijeta – redovnici i redovnice, monasi i kontemplativne sestre, članovi sekularnih instituta, pripadnici Reda djevice, pustinjaci i članovi "novih instituta". Došli ste u Rim kako biste zajedno živjeli jubilejsko hodočašće, kako biste svoj posvećeni život povjerali Milosrđu kojem ste se, preko redovničkog zvanja, obvezali biti proročki znak. Jer živjeti zavjete znači prepustiti se poput djece u Očeve ruke.

"Moliti", "tražiti", "kucati" – glagoli molitve koje koristi evanđelist Luka – poznati su stavovi vama, koji ste kroz praksu evanđeoskih savjeta naučili tražiti bez zahtijevanja, biti poslušni Božjem djelovanju. Nije slučajno što Drugi vatikanski koncil govori o zavjetima kao o korisnom sredstvu "za obilnije plodove krsne milosti" (*Lumen gentium*, 44). "Moliti" znači u siromaštvu priznati da je sve dar Gospodnji i na svemu zahvaljivati; "tražiti" znači u poslušnosti svakodnevno otkrivati put svetosti prema Božjem naumu; "kucati" znači tražiti i darivati braći primljene darove čista srca, nastojeći ljubiti sve s poštovanjem i besplatno. U tom smislu možemo razumjeti riječi koje Bog upućuje proroku Malahiji u prvom čitanju. On naziva stanovnike Jeruzalema svojom "posebnom svojinom" (Mal 3,17) i kaže proroku: "Brinut ću se za njih kao što se otac brine za sina" (isto). To su izrazi koji nas podsjećaju na ljubav kojom nas je Gospodin, pozivajući nas, prethodio – prilika, posebno za vas, da se prisjetite besplatnosti svog poziva, od početaka zajednica kojima pripadate do današnjeg trenutka, od prvih koraka vašeg osobnog puta do sada. Svi smo mi ovdje prije svega zato što nas je On oduvijek želio i izabrao.

"Moliti", "tražiti", "kucati" znači također osvrnuti se na vlastiti život, prisjetiti se i u srcu sačuvati sve što je Gospodin učinio tijekom godina – kako bi umnožio talente, učvrstio i pročistio vjeru, učinio ljubav velikodušnijom i slobodnijom. Ponekad se to dogodilo u radosnim okolnostima, a ponekad putem težih i nerazumljivih puteva, možda kroz tajanstvenu kušnju, ali uvijek u zagrljaju one očinske dobrote koja obilježava Njegovo djelovanje u nama i kroz nas, za dobro Crkve (*Lumen gentium*, 43).

To nas vodi do druge misli – o Bogu kao punini i smislu našeg života. Za vas, za nas, Gospodin je sve. On je to na različite načine: kao Stvoritelj i izvor postojanja, kao ljubav koja poziva i izaziva, kao snaga koja potiče i nadahnjuje na darivanje. Bez Njega ništa ne postoji, ništa nema smisla, ništa nije vrijedno – i vaše "moliti", "tražiti" i "kucati", u molitvi i životu, odnosi se i na tu istinu.

Sveti Augustin opisuje Božju prisutnost u svom životu prekrasnim slikama: govori o svjetlu koje nadilazi prostor, o glasu koji nije podložan vremenu, o okusu koji nije uništen pohlepom, o gladi koju sitost ne može ugasiti – i zaključuje: "To volim kad volim svoga Boga" (*Ispovijesti*, 10,6.8).

Ovo su riječi mistika, ali vrlo bliske i našem iskustvu, jer izražavaju potrebu za beskonačnim koja prebiva u srcu svakog muškarca i svake žene. Upravo zato Crkva vama povjerava zadatak da, svojim odricanjem od svega, budete živi svjedoci Božjeg prvenstva u svom životu, pomažući koliko možete i drugima da njeguju prijateljstvo s Njim.

Povijest nas uči da iz autentičnog iskustva Boga uvijek proizlaze velikodušna djela ljubavi, kao što se dogodilo u životima vaših utemeljitelja – muškaraca i žena zaljubljenih u Gospodina, spremnih postati "sve svima" (1 Kor 9,22), bez razlike, na razne načine i u raznim područjima.

Istina je da i danas, kao u vrijeme proroka Malahije, neki kažu: “Uzalud je služiti Bogu” (Mal 3,14). To je način razmišljanja koji vodi do duhovne oduzetosti, gdje se čovjek zadovoljava prolaznim trenucima, površnim i povremenim odnosima, prolaznim modama – sve to ostavlja prazninu u srcu. Za istinsku sreću čovjeku ne treba to, nego iskustva ljubavi koja su trajna, duboka i čvrsta, a vi, primjerom svog posvećenog života, poput bujnog drveća iz Psalma (1,3), možete širiti svijetom kisik takvog načina ljubavi.

To nas dovodi do posljednje dimenzije vašeg poslanja na kojoj želim nakratko zastati. Čuli smo kako Gospodin govori stanovnicima Jeruzalema: “Sunce pravde ogranut će sa zdravljem u zrakama” (Mal 3,20) – pozivajući ih da se nadaju ispunjenju svoje sudbine koje nadilazi sadašnjost. To nas podsjeća na eshatološku dimenziju kršćanskog života – pozvani smo biti angažirani u svijetu, ali istovremeno stalno usmjereni prema vječnosti.

To je poziv vama da proširite svoje “moliti”, “tražiti” i “kucati” – u molitvi i životu – prema vječnom obzoru, koji nadilazi stvarnosti ovoga svijeta, kako biste ih usmjerili prema nedjelji bez zalaska, u kojoj će “cijelo čovječanstvo ući u Božji počinak” (*Rimski misal, Predslovlje nedjelja kroz godinu X*).

Drugi vatikanski koncil u tom smislu povjerava vam posebnu zadaću kada kaže da su posvećene osobe pozvane biti svjedoci “budućih dobara” (*Lumen gentium*, 44).

Predragi, Gospodin, kojem ste sve darovali, uzvratio vam je s tolikom ljepotom i bogatstvom, i želim vas potaknuti da to čuvate i negujete podsjećajući vas na riječi svetog Pavla VI.:

“Sačuvajte”, pisao je redovnicima, “jednostavnost ‘najmanjih’ iz Evanđelja. Znajte ju pronaći u unutaršnjem i srdačnom odnosu s Kristom, ili u izravnom kontaktu sa svojom braćom. Tada ćete upoznati ‘radostan ushit zbog djelovanja Duha Svetoga’, koji pripada onima koji su uvedeni u tajne Kraljevstva. Ne nastojte biti među onima ‘mudrima i umnima’ [...] kojima su te tajne skrivene. Budite istinski siromašni, krotki, gladni svetosti, milosrdni, čista srca – oni po kojima će svijet upoznati Božji mir” (Pavao VI., apostolska pobudnica *Evangelica testificatio*, 29. lipnja 1971., br. 54).